
Om Miraklet

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Om Miraklet

4

Om Miraklet

Om Miraklet

OM MIRAKLET

DEN Historie om Jesus, vi hører i Kirken den 16. Søndag efter Trinitatis, er fortalt af Johannes og handler om Lazarus' Opvækkelse. Dagens Tekst efter den gamle Tekstrække fortælles af Lukas og handler om Opvækkelsen af Enkesønnen i Nain. Her er altsaa i begge Tilfælde Tale om den Undergerning af Jesus, vi kalder for Opvækkelsen af døde eller Genkaldelse til Liv.

Er det nu muligt? Efter almindelig menneskelig Erfaring maa vi svare Nej. Død er Død. Spørger vi Videnskaben, vil den ogsaa ryste paa Hovedet: udelukket! Blod, der er stivnet, Organer, der er i Opløsning, kan ikke atter træde i Funktion.

Skal vi saa ikke hellere opgive disse gamle Historier og sige, at det er nok Misforstaaelser og Tildigtning, og saadan en Eventyrkaabe fik Religionsstiftere altid i gamle Dage kastet over sig af Disciple, hvis Øjne Begejstringen fik det til at taage for? Ja, den Udvej har jo ofte været forsøgt, især i vor Tid, ogsaa af Kristne, hvis Hjerter banker varmt nok af Kristenkærlighed til Gud og Næsten, men som var i Stand til at holde Forstanden køligt kritisk alligevel. Eller maaske snarere: som ikke var i Stand til andet.

Men det har nu altid kun været enkelte Kristne inden for Kirken. Selve Kirken har aldrig kunnet dele det Synspunkt og vil heller aldrig komme til det. Uden at bansætte nogen eller være ophidset for at komme til at sætte nogen ud vil Kirken i vor Tid sige i Hovedsagen om de to Historier, der her er Tale om: vi tager dem som historiske Dokumenter, dvs. regner med, at der er Fejltagelser og Unøjagtigheder i dem, men det egentlige, der berettes om i dem, det staar fast.

Altsaa, at Jesus har opvakt døde.

Og over for Indsigelserne fra Erfaring og Videnskab svarer vi:

Allerede J. C. Christensen havde iagttaget, at »man oplever immer noget nyt«. Aldrig kan man stole blindt paa, at det hundrede Tilfælde forløber som de 99 foregaaende. Ligbærerne i Nain gjorde den Erfaring, at deres Erfaring om, at død er død, ikke duede som Klippegrund for Sandhedens Hus. Og Videnskabens Umulighedsattest ryster os ikke. Thi saa længe Videnskaben ikke restløs har blotlagt os Tilværelsen, er der Mulighed for, at der fra det ukendte Omraade kan komme Kræfter og Paavirkninger, der kan omkuldslaa selv den omhyggeligste og sikreste Beregning.

Dette maa Videnskaben vide; den maa bare ikke regne med det. Den har bidt Mærke i, at i det Udsnit af Tilværelsen, den hidtil er kommen i Berøring med, dør raader Love, strenge, ubønhørlige Love, sikre, velsignede. Uden disse Love var der Kaos i Stedet for Tilværelse. Lov er Liv. At opspore disse Love, at gaa til Værks i Overensstemmelse med dem, at regne med deres absolute Udbredelse og Præcision har været Videnskabens stolte Pligt og Opgave og har sat den i Stand til at skænke Menneskeslægten alle de Sejre, moderne Kultur udspringer af.

Men de gamle Ordsprog har ofte boret sig nærmere ind til Kærnen af Sandheden, end

nogen sylespids moderne Tanke kan bore sig. Et af dem siger: Ingen Regel uden Undtagelse; til det laaner Kristentroen Øre, og mens Videnskaben med skarp Logik dyrker Regelen, omfavner den troende begejstret Undtagelsen.

Den troende ved jo ogsaa om Lovene; han tror ydermere, at Gud har skrevet dem, og naar han grænseløst beundrer disse Loves Visdom og Vælde, ærefrygter han altsaa Gud. Men den Gud, der har skrevet dem og staar bag dem, staar saa ogsaa tillige over dem. Hvem vilde forbyde Urmageren at røre ved den lange Viser med Fingeren?

Saa har da baade Videnskab og Erfaring Ret i, at »død er død«. Dette er Regelen. I ti, i tusinde, i Billioner af Tilfælde er dette Regelen; men saa indtræffer Undtagelsen, den, Erfaringen har glemt fra sidste Gang, og den, Videnskaben for sin Eksistens' Skyld maa benægte, Undtagelsen, at »død er levende«.

Hvordan kan Mennesker tro paa det? Det var de skam nødt til; for de saa med deres Øjne. Jamen vi, der hører om det saa længe efter, hvordan kan vi tro det? Det kan vi, ikke fordi vi overbevises med Argumenter og diskuteres i Knæ og overvældes med Veltalenhed, men bare ganske simpelt, fordi vi er kommet til at tro paa Gud. Vi er døbt ind i en Menighed, der Slægt efter Slægt har rakt denne Tro til de enkelte, saa de slet ikke kunde komme af Sted med at skyde den fra sig. Nej, det kunde vi ikke. Midt i en Verden, hvor Lovenes Visdom dog tit for den enkelte føltes som Had og Tilfældighed, blev Troen paa en kærlig og styrende Gud Forudsætningen for vort Liv. En urimelig Forudsætning, javist, den urimeligste af alle. Men overfor Virkeligheden preller jo alle Indvendinger af. Og da vi først havde antaget denne store Urimelighed, for ikke at sige, at den havde antaget sig os, da var andre Urimeligheder rimelige. Hvorfor skulde ikke døde kunne opstaa? Naar Gud er til, er intet mere umuligt.

»Jeg kan nok tro paa en Gud,« sagde for henvend 50 Aar siden en Student til Professor Kroman; »men det med Mirakler . . .« »Hvad vil De saa med ham?« afbrød Kroman paa sit Bandholmsk; »alt det andet kan vi jo selv lave.«

Jesus lærte sin Menighed at bede. Ja, at bede om hvadsomhelst i hans Navn. Hver eneste Bøn, om det saa blot er Bøn om at slippe for Betændelse ved sin Ligtorn, forudsætter Tro paa Miraklet. Der gaar akkurat lige saa meget i Stykker i den mekaniske Verden, om Gud skal slaa Hul paa din Tandbyld, som om han opvakte dit lille døde Barn i Graven.

Saa længe der er Gudstro paa Jorden, er Troen paa Miraklet til. Den kan døse og være nervøs og gemme sig og flakke raadvild om, men den er til og tvinger Mennesker til at folde deres Hænder. Som intet andet giver den dem sjælelig Kraft, Kraft til at opnaa det højeste, om det saa maa være, til at bøje sig til det dybeste uden at knækkes, kræves *det*.

Troen paa Gud er Troen paa Miraklet. Kun ved et Brud paa Naturlovene kan Gud komme i Forbindelse med et Menneske. At tro paa Gud er at være midt i det vidunderlige, hvor ikke blot Guds Love virker, men ogsaa Guds Haand.

Naar Baaden kæntrer udenfor Revlen, saa siger Tyngdeloven, at de tre Fiskere derude maa drukne. Det vil da ogsaa som Regel ske. Men de troende inde paa Bredden har igennem alle Aarhundreder vidst, at Gud kunde maaske ogsaa have en anden Plan, som kun - o Gaade! - kunde forhindres gennem Menneskers manglende Tro og manglende Bøn. Saa

falder de da paa Knæ og raaber til Himlen, forvisset om, at maa det saa være, kan Underet ske. Aldrig behøver Kristenfolk at staa daadløse og raadløse hen. Kan de ikke andet, kan de bede. Og Bønnen er en Stordaad. Den maa til for at rydde Vejen.

Enkesønnen rejste sig, Lazarus steg op af Graven. Naar Troen griber fast om Guds Haand, er der ikke Grænser for, hvad der kan ske. Lykke for Videnskabsmanden i hans Pusterum at vide, at der er en Verden udenfor Verona! Lykke for Kunstneren, der alt for længe forsigtigt har ført sin Pegasus i Aarsagssætningens Tøjle, igen at faa Lov til at sprænge vildt af Sted over Himmel og Jord! Lykke for Mennesket ikke at skulle krumme sig under Lovens Aag, men frit at kunne gaa under Guds Banner.